

NR.1

Anul Școlar 2016-2017

ISSN 2558 - 9733

ISSN-L 2069-1661

Revista Cercului de literatură

“Cuvinte Potrivite”

Școala Gimnazială

“Nicolae Iorga” Ploiești

Prof. coordonator Vlădescu Maria

EDITURA – CASA CORPULUI DIDACTIC - PRAHOVA

Invitație la .....creație

Literatura este unul dintre lucrurile imposibile de făcut dacă nu ai talent. Talent înseamnă imaginație , muncă , dorință de a descoperi și de a

transmite , deschidere către tot ceea ce înseamnă frumosul în realitatea din jurul nostru. Se spune că nu există om care să nu fi scris în viața lui o poezie , dar eu aș spune că poate mulți nu au scris , dar cu siguranță au gândit , pentru că limba română în sine este o întreagă poezie.

Scrisul , ca și cititul , te înobilează cu rangul de înnoitor al sensurilor cuvintelor, de aceea nu există pe lume activități mai stimulatoare de înălțare sufletească și de profunzime a gândirii decât acestea. Pentru noi ,elevii , una dintre oportunități este să facem parte din grupurile școlare care au chemare către arta de a scrie și de a citi . Cu siguranță , cei care sunt acum pe băncile școlii și încearcă timid să descifreze adâncimile literaturii , vor duce mai departe arta românească în toată puritatea ei , sau măcar vor face parte din primele linii ale oamenilor de cultură , pentru că ce-ar fi omul fără un nivel cultural care să-i hrănească sufletul ?

La cercul de literatură ”Cuvinte potrivite ”care se desfășoară în școala noastră , elevii dau viață mereu cuvintelor potrivite cu meșteșug în textele lor originale prin limpezimea ochiului de copil . Nimic nu este mai frumos decât să asculți cum din strădania și din orele scurse tăcut se nasc adevărate ”spovedanii ” adolescente care poartă în ele viziuni înlănțuite trecut – prezent – viitor.Pentru că asta suntem noi , cei de acum : o amintire , un gând , o cucerire.

Am scris și eu ,dar prefer lectura .Am început multe cărți, pe multe le-am dus la bun sfârșit.. Fiecare carte are propriul său farmec perceput diferit de fiecare persoană în parte. Cu toții trecem acțiunea cărții prin filtrul propriei personalități ceea ce aduce ineditul în interpretare,deoarece cartea este ca un lut moale. Primești materialul ,dar îl modelezi după propriile forme .

Deci ,creezi în continuare.

De aceea îți lansez o invitație.....la creație !

Ivan Olivia Maria

Clasa a VII-a A

Primăvara – anotimpul sufletului meu

Primăvara este un anotimp fermecător și nemaipomenit. După o iarnă geroasă, primăvara este mereu binevenită să încâlzească sufletele oamenilor.

Acest anotimp ne aduce zâmbetele pe față mereu. Ador ca dimineața să mă uit pe geam și să văd cum soarele soarbe roua dimineții din curtea înverzită și cum din copacii înfloriți se scutură ploi de miresme. Florile, una mai frumoasă ca alta, întreabă copacul cum a fost fără ele iar fluturii cu aripi de mătase le înveselec pe curioasele vestitoare ale primăverii. Copacii parcă-s niși de atâta floare. Ghiocelul stă ascuns printre firele de iarbă scăldate în soare. Primăvara nu poate fi înlocuită sau comparată cu nici un anotimp, deoarece este singurul anotimp care te face să simți că te naști a doua oară. Privesc visătoare cum cele dintâi frunzulițe se deschid spre lumina cerului ca niște ochișori verzi și cum mugurii dezmierdați de razele soarelui încep să plesnească. Cântările măiestre ale păsărilor îmi mângâie ușor auzul.

Primăvara așterne peste tot un covor multicolor de flori nemaipomenite: lalele, trandafiri, zambile, frezii și prospețime în aer.

Nimic nu mă face mai fericită decât faptul că revine căldura, toată natura se trezește la viață și nu în ultimul rând sosirea marelui vestitor al primăverii, ghiocelul.

În concluzie, primăvara este anotimpul meu preferat deoarece natura revine la viață și toți oamenii se simt bine de parcă anotimpul primăvara reprezintă pentru ei liniștea pe pământ.

Vara, anotimpul frumuseții

Vara pentru mine este cel mai frumos și totodată și cel mai vesel anotimp. Pe cer soarele își face apariția aruncând raze strălucitoare și puternice spre noi oamenii de pe pământ.

Anul școlar s-a terminat, iar noi copiii suntem bucuroși că putem merge la bunici, la mare, la munte și nu în ultimul rând să ne jucăm cu prietenii noștri. Acest anotimp este cel mai colorat deoarece în această perioadă se găsesc cele mai frumoase flori. Fluturii viu colorați se plimbă din floare în floare. Livezile scăldate în soarele auriu sunt pline cu pomi fructiferi, care au dat roade bogate, iar albinele roiesc grațios în jurul lor, căutând polen pentru a produce miere. Câmpiile sunt pline cu holdele de grâu care așteaptă să fie treierate de către tractoriștii harnici. Blânda adiere a vântului face ca parfumul florilor înmiresmate să ne vestească sosirea verii. Pădurile au reînviat și toate insectele s-au trezit la viață. Ciripitul păsărelor face ca totul să fie o feerie. Anotimpul vara după părerea mea este fără îndoială un anotimp care descrie frumusețea atât figurativă, cât și cea proprie. Eu nu pot descrie cât de interesantă și frumoasă este vara pentru mine, deoarece vara reprezintă mai pe scurt distracție și odihnă.

Vara este anotimpul meu preferat, deoarece a revenit căldura, iar bucuria oamenilor plutește în aer.

Suciu Ioana
Clasa a VI-a A

Toamna , anotimpul armoniei de culori

Înainte magiului anotimp toamna a fost vara. Vacanța a zburat precum un stol de rândunele.

Cu toții ne amintim acele vremuri când soarele ne inunda cu o ploaie de raze fierbinți, pe când acum abia mai iese din norii cenușii și mângăie și el cum poate pământul amorțit.

Toamna este zâna cu rochie din frunze ruginii ce vine nevestită în caleașca ei de frunze roșiatică. Sunt multe fenomene artistice pe care le poartă toamna. Este îmbrăcată cu rochia țesută cu fire de aur, iar pe cap poartă o coroană cu pietre scumpe modelate precum bogățiile ei.

Lacrimile toamnei udă pământul devenind un peisaj cromatic: de la galben palid la roșu de foc. Frunzele strălucesc ca niște monezi aurii, iar ploaia completează cadrul natural alcătuit din forme multicolore. Acest anotimp colorează întreaga natură. Un vânt domol, venit de departe, a uscat pământul, acum picură cu frunzele ce plutesc ca niște bărcuțe pe drumul către sol.

Bruma apleacă florile ofilite către iarba maronie. Păsările călătoare au plecat în țările de soare pline, dar o să se întoarcă la anul la vechile lor cuiburi.

Natura devine castelul din povești al unei mici prințese ce adoră culorile. Nici un pictor nu ar putea realiza un tablou mai frumos decât cel pe care îl privesc acum.

Toate florile își întorc fețele. Pe răcoarea inedită de afară mă mai calmează doar plăcintele mamei mele care parcă stârnesc bucurie în sufletul meu. Toamna mai deține și provizii, atât pentru noi cât și pentru animalele ce se ascund de frigul cu suflet de gheață.

Parcă ieri mergeam la piscină și azi.... o ajut pe mama să pregătească compoturi, gemuri, zacuscă, dulceturi și murături. Parcă ieri vedeam veverițele cum fug printre copaci și azi....le văd pregătindu-și hrana ce le va asigura toată iarna.

Toamna îngrijește cum poate ea mai bine natura, astfel încât să o preia sora ei în bună stare. Sărbătorile sunt în apropiere, deci... vine iarna!!

Sandu Bianca

Iarna- anotimp de argint

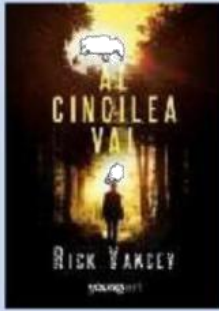
Cerul... regatul ferecat al viselor cerne ușor ușor flori de cristal din norii construiți din vată de zahăr. Zăpada mângâie blând pământul, așezându-și delicat soldații sub forma unei păтури monocrome.

Parcul nu mai e monopolizat de râsetele inocente ale copiilor... Băncile se odihnesc cuminți sub stratul subțire de omăt. Stejarul impunător sub care astă-vară îmi lăsam visele să se-mpletească printre cuvintele din cărți este acum un infinit de nea. Pe străzi, mașinile merg greoi printre nămeții apăruți ca prin farmec peste noapte. Luminile de la ferestrele blocurilor strălucesc în întunericul naturii. La geamul unui apartament, un copil desenează pe sticla aburită flori de gheață. Privește în gol și se întreabă, în mintea lui prematură și colorată, cum de întreaga lume cunoscută de el s-a schimbat într-o singură noapte. Uitându-se la felinarele de pe alee, se întreabă cum rezistă ele în frig, gândindu-se la tot felul de scenarii create de natură, și, dintr-o dată, lumea e prea mare pentru un copil.

Grădina de flori din fața blocului e plină de oameni de zăpadă, construiți de copiii din apropiere. Vântul bate aprig printre copacii dezgoliți de frunze, creând o imagine dezarmantă. În centrul orașului, bradul veșnic verde este îmbrăcat cu luminițe și decorat. Câțiva oameni se grăbesc spre magazine, încercând să ocolească munții de zăpadă creați. O fată se plimbă singură prin parcul adormit. Trecătorii o văd, dar o ignoră. Nu o întreabă ce vrea, sau ce-i lipsește. Fata caută... caută inspirație. Știe că natura este punctul de plecare în creație al tuturor artiștilor. Într-o mână are o foaie, iar în cealaltăun creion. Ar vrea să deseneze... să facă măcar o schiță. Nu ține cont de frigul ce pătrunde până-n oase. Vrea doar să creeze. După multe ore de îndurat frigul, fata se întoarce acasă, unde lasă pensula să alunece ușor pe foaie, destăinuind iubirea ei pentru natura.

În timp ce se creează arta inspirată de natură, norii cern cu grijă fulgii mici și catifelați, în încercarea de a acoperii grijile și neajunsurile și de a face lumea mai pură.

Carte Vs Film

THE 5th WAVE

Oare sunt suficiente o oră și cincizeci de minute pentru a sintetiza lucrurile transmise în 523 de pagini?

Așa cum o spune și descrierea cărții, “**Al cincilea val**” de **Rick Yancey**, este o carte diferită de tipicele filme și cărți cu extraterestrii, lucrurile sunt redată cu originalitate, nu sunt exagerate, prezentate cu un realism care spune: “Asta pare logic, parcă așa trebuie să se întâmple!”, un roman modern și interesant. Acest fapt reiese și din film, nepunându-se accent pe efecte deosebite, regăsindu-se detalii tehnologice potrivite cu cele întâlnite în carte.

Actorii din film sunt potriviți personajelor din operă, oameni talentați, care transmit caracteristicile de bază ale prototipurilor umane prezentate, totuși lipsind alte trăsături pe care se pune accent, cele care realizează un “tot unitar”. Uneori, personajele sunt sacadate, lipsite de energia specifică fiecăruia, goale.

Diferența evidentă care scade din calitatea filmului, este durata acestuia, care, consider ar fi trebuit mărită la două ore, chiar două ore și jumătate. Dialogurile dintre personaje sunt scurte și grăbite, pe când în carte acestea sunt foarte complexe, punându-se accent pe relațiile interpersonale, prezentând

mare parte din modul de a gândi și a simți al acestora. Cartea este plină de acțiune, având multe momente dinamice, palpitate, prezentate la timpul potrivit. Filmul cuprinde aceste evenimente, ca moartea mamei protagonistei, sosirea familiei Sullivan în tabără, întâlnirea lui Cassie cu Evan Walker precum și perioada pe care au petrecut-o la casa de la fermă, care a durat săptămâni, nu trei- patru zile, pregătirile echipei 53 în Wright-Patterson, misiunea acestora, și le grăbește într-un mod iritant, modificându-le uneori, adăugând întâmplări noi, eliminând modul de a fi, de a se întâmpla al altor lucruri. Aceste momente țin zile îndelungate, chiar săptămâni, perioade de timp reale, posibile, nu ca momentul în care familia ajunge în tabără iar a doua zi trupele armatei vin să îi preia. Personajul Crisco nu este prezent în film, iar aceeași actriță joacă un personaj fuzionat din Dr.Pam, ce se ocupă cu controalele medicale, respectiv instruirea noilor veniți și Reznik(care este bărbat). Tatăl fetei moare într-un măcel, într-o mulțime de oameni care se împușcă reciproc, soldați și refugiați, când, de fapt, acesta este omorât chiar de Vosch, generalul. Povestea din spatele personajelor, viața de dinaintea valurilor: copilăria, pasiunile, fricile, familiile, diferențele sunt insuficient prezentate. Baza Wright-Patterson este frumos transpusă, dar acea etapă în film atinge tangențial antrenamentele echipei, ce joacă un rol crucial

în legarea relațiilor din grup. Ringer este “trântită” în colectiv, nu se prezintă în amănunt de ce.

Gândurile profunde ale personajelor, precum și amprenta unică a acestora nu se regăsește în film, ea este doar resimțită șters: duritatea personajului Ringer și impenetrabilitatea acesteia, încăpățănarea protagonistei, diferențele în gândire ale personajului Ben Parrish(Zombie).

Intențiile și scopurile acestor extraterestrii, numiți Ceilalți, nu sunt dezbătute și în film, personajele din echipa 53, deducând miraculos, și dintr-o dată că sunt manipulate, păcălite, că sunt controlate de extraterestrii, că sunt puse să omoare vieți nevinovate. În carte aceștia chiar discută despre acest aspect, chiar au temeri legate de anumite gânduri ale lor. Ideile personajelor, aduse cu scop inovativ, sunt expuse spontan, venite de nicăieri, ca momentul în care și-au scos cipurile, concluzionând că nu sunt bune. În carte, acest lucru pare logic, potrivit.

Gândurile filozofice ale personajelor, sunt aduse doar în cazul protagonistei, prin monologuri scurte, vorbind despre speranță și umanitate.

Relația dintre Cassie și Evan este forțată, între aceștia se înfiripă o dragoste prematură conform filmului, firească potrivit cărții. În poveste aceștia chiar au schimburi de replici captivante și sentimente profunde, dezvăluind secrete, precum ascunderea pistolului lui Cassie și dezvăluirea faptului că Evan este un extraterestru, ce se descoperă în timp, prin acumularea unor dubii ale fetei legate de băiat, nu cu repeziciune.

Faptul că Evan Walker este un Celălat are argumente și aspecte firești în carte, Cassie înțelege acest lucru, într-un final, ei sunt legați emoțional, în film, în schimb situația e neclară, descoperirea este bruscă, posibil dedusă din mișcările neobișnuite ale băiatului în luptă.

Scena cu mașina este inovația regizorilor, în carte Evan se înfruntă cu alte personaje, sub un pod, în drumul acestora, aflându-se din alte motive că el este extraterestru, nu pentru că are neapărat caracteristici supraomenești.

Momentul întâlnirii dintre Ben și Cassie este atât de interesant în carte, deoarece acesta nu își aduce aminte de ea ca fiind colega lui de liceu, iar ea îl cunoaște perfect, de aici apărând anumite divergențe despre fratele ei Sam, pe care îl caută. Dar în film ei se cunosc și schimbă rapid câteva replici forțate.

Filmul are scene și efecte artistice plăcute, uniforme, căștile și cipurile fiind interesant transpuse din carte în film, precum și baza Wright-Patterson este prezentată inovativ. Concluzia este frumos integrată, ca gând al protagonistei.

Așadar cartea este mai bună decât filmul, datorită acestor diferențe, opera este complexă, deosebită, interesantă, iar filmul este incomplet.

Mirini

Micuța Mirini ieși din gigantica baterie de locuințe recent construite, un joc al vectorilor ce făcea pe oricine era nou să se uite perplex. Mergea rapid. Avea în mână cutiuța ei cu care o vedeai în fiecare zi la aceeași oră. Nu avea timp de pierdut.

Ajunse în regiunea Hufflepuff și aștepta buz-ul. Deodată, o înlănțuire de cabine echipate cu scaune pufoase, lumini puternice, o imagine luxuriant, ce levita la un metru deasupra pământului, ajunse. Fata se urcă rapid și uimitorul mijloc de transport în comun zbură cu o rapiditate fenomenală, ajungând la șase sute de mile pe oră. Mirni se așeză lângă un milienar ce tocmai citea

ziarul. Atunci îl vazuse. Ființa care cu toții credem că este un basm, se afla chiar lângă ea. Verzui și cu niște ochi mari ce clipeau neconcomitent, își intersectă deodată privirea cu a ei. Speriată, rupse contactul vizual. Auzise de la mama ei că aceste ființe încep

ușor să se stabilească pe Terra și îi ceruse să se ferească de aceștia, însă îi sporise curiozitatea și mai mult. Se gândea la cât de fascinante sunt acestea, când observă că ajunsesese.

Odată cu ea, coborâse și el. Își acoperi capul cu gluga de la mantia lui neagră, părea suspect. Aproape că fugea, iar lui Mirni îi venea să-l urmeze, să afle mai multe, dar se grăbea. Trecu rapid pe lângă roboții meniți să supravegheze atmosfera, ușor agitați, facuți

dintr-o înlănțuire cromatică de cupru și titan. Toți aveau privirile îngrijorate și observă chiar niște trupe ce se îndreptau către baza galactică, însă credea că pregăteau o nouă călătorie pe Marte. Îi ignoră și observă că ajunse. Îl zări. Fratele ei ce părea că este ocupat ca de obicei, dar având o privire la fel de îngrijorată, poate și mai mult. Începea să se întunece. Aparură unduirile multicolore și organizarea de mici planete dinamice care răsăreau pe cerul ce începea să capete nuanțele sale specifice de verde închis. Se apropie de Damon, căruia îi apără dintr-o dată un zâmbet larg pe buze.

-Ți-am adus prânzul, îi spuse Mirini, oferindu-i cutiuța.

-Ai ajuns exact la timp, ca de fiecare dată. Îți mulțumesc. Voi întârzia la cină, au apărut niște... mici treburi.

Trupa din care făcea și el parte porniră spre navetă. -Trebuie să plec. Vorbim acasă.

Când să-și îmbrățișeze fratele, o explozie lumină total cerul. Mirini, speriată, sări în brațele lui

Damon.

-Ce se întâmplă?

Gheorghe Mădălina

Clasa a VIII-a B

Căsuța din stejar

Era vară și era zarvă multă pe câmpie. Acolo era un stejar tare bătrân, în care locuia o familie de păsărele. Într-o

dimineață, stejarul se trezi un pic cam morocănos. Când s-au trezit și păsărelele a început zarva între ele:

- └ Aseară, nu am dormit deloc bine, spuse pasărea mică.
- └ Nici noi, răspunseră celelalte două păsărele.
- └ De ce, le întrebă stejarul?
- └ Deoarece tu ai sforăit toată noaptea!
- └ Eu? Cum așa? D-apoi voi că ciripiți și nu pot să îmi fac somnul de frumusețe?!
- └ Hhhmm! Nu ne-am dat seama că te supărăm!
- └ Păi poate acum v-ați dat seama de greșeala făcută. Eu nu o să mai sforăi, deoarece voi nu puteți să dormiți din cauza mea. Așa că îmi cer scuze față de voi!
- └ Da, acum și noi ne-am dat seama că nu este frumos să ne certăm așa că și noi ne cerem scuze de greșeala făcută.

Stejarul și păsărelele s-au împrietenit din nou și au devenit cei mai buni prieteni.

În apropierea lor, trăia o altă familie de păsărele care locuiau într-un stejar mai tânăr. Se certau din zori până seara. Păsărelele au auzit zarva și s-au dus să le spună că nu e bine să se certe pentru că stejarul le-a fost un bun prieten pentru păsărele, deoarece le-a lăsat să stea în coroana lui bogată, dar și la rândul lor, păsărelele i-au înveselit zilele copacului cu melodiile lor melancolice. Stejarul tânăr și păsărelele le-au mulțumit și le-au promis că vor fi cei mai buni prieteni.

De atunci stejarul bătrân și păsărelele au fost înțelepții câmpiei.

Popa Andreea, clasa a V-a C

Cetatea cunoștințelor

Școala mea

Este o zi de toamnă. Vântul blând adie ridicând covoarele de frunze ruginii ce se izbesc ca niște săgeți de clădirea ce stă falnică și impunătoare ca o cetate. Cu ferestrele și ușile mari, ce îți stârnesc curiozitatea, te vrăjește și

te înspăimântă totodată. Pare un tablou înfricoșător, dar odată pășind

în adâncurile acestei cetăți, te trezești

într-o lume a cunoștințelor, a ideilor, a gândurilor. Pas cu pas descoperi odăile mici, cu multe bănci, așezate una după alta, pe trei rânduri, ca niște soldați și cu o tablă ce servește pe

post de general peste rândurile de soldați ce stau drepti la datorie. Pereții cetății răsună de amintiri, de timpul care a trecut peste generații de minți ce au fost luminate de aceasta, de urme ale naivității și inocenței unor copii ce și-au lăsat copilăria pictată pe zidurile și holurile acesteia.

Cetatea este tăcută, plină de mister, în acest tablou, un sunet de clopoțel este cel ce scoate fețele zâmbitoare și mințile fragede pe holurile cetății. Imaginea este perfectă, proaspetele generații înveselesc cetatea și totul răsună de entuziasm și fericire, până când, același clopoțel ghiduș invită tinerii discipoli înapoi pe front. Odată cu lăsarea liniștii, holurile răsună de niște pași greoi, plini de înțelepciune, aceștia sunt dascălii, pe umerii cărora stau sute de minți ce așteaptă să fie ghidate. Aceștia au grijă ca toți să înțeleagă pe deplin învățăturile cetății, să pornească pe un drum bun odată ce părăsesc această clădire măreață.

Aceasta este școala mea, un loc în care mintea mea a fost și este modelată, un loc în care ești învățat că zâmbetul și amintirile dobândite aici nu trebuie să le pierzi niciodată, chiar dacă, ca un tânăr vultur în căutare de cunoaștere, părăsești zidurile calde ale acestei cetăți.

Marinca Mihaela, clasa a V-a C

Drum lung

Demult, pe vremea primelor cărți, o poveste tânără își căuta o casă, iar aceasta nu găsea cartea potrivită. Pentru a căuta alte cărți în afară de cele pe care le găsisese și care nu erau potrivite, trebuia ca părinții ei, autorul și naratorul să îi facă pașaport. Zis și făcut!

La intrarea în Atlasul geografic, povestea a arătat pașaportul unor desene, care erau paznici și a intrat în carte. Cartierele erau simple și nu aveau capitol, iar cuvintele de pe pagini erau întortocheate și cupluri din figuri de stil nu existau. Povestea ajunge la ultima pagină, cuprinsul, care nu avea cuvinte chiar atât de grele și i-a zis:

-Ce cauți pe aici, povestioară?

-Îmi caut o casă, dar cartea asta nu e potrivită pentru mine.

-Încearcă un dicționar de sinonime.

-Bine! Voi încerca.

Merge povestea, căci așa zice întâmplarea, merge până găsește un dicționar de sinonime. Arată pașaportul la intrare și pătrunde în carte. Cartierele aveau nume, dar era alcătuit dintr-o singură literă, cum ar fi A, B și C. Erau și cuvinte cunoscute, dar și necunoscute și nu existau familii de figuri de stil. Merge din nou până la cuprins, care era foarte prietenos și înțelept.

-Bună ziua!

-Bună ziua, dragă poveste! Dar ce cauți pe aici?

-Îmi caut o casă, dar cartea aceasta nu este pentru mine.

-Dragă poveste, tu nu ești un mic cuvânt și nu ai cum să îți găsești o casă aici.

-Dar dumneavoastră știți unde îmi pot găsi o casă?

-Caută o carte cu povești.

-Voi încerca.

Merge povestea până dă de o carte cu povești. Arată pașaportul la început și intră. Totul era cum a visat. Familii fericite de figuri de stil trăiau în clădiri din cartierele capitolului cu nume normale și zece pagini la mijlocul cărții erau parcă făurite pentru dânsa.

După ce s-a mutat acolo a trăit fericită, ba chiar și astăzi o găsim în cărți.

Mihăilă Maria Alexia

Clasa a V-a

Cea mai frumoasă zi din viața mea

Vara trecută am ales să-mi petrec vacanța de vară urmând cursurile organizate de muzeele din Ploiești. După ce m-am înscris la cursurile: „Teatru în umbre” și „ Micii meșteșugari” la muzeul de istorie, am aflat că există și un curs de pian la muzeul Paul Constantinescu. M-am înscris la acest curs imediat, pentru că acest instrument m-a atras de când eram mică.

Într-o lună, deja învățasem toate cântecele ce mi-au fost predate, astfel încât am obținut nota nouă la examenul final. Abia după ce s-a încheiat cursul, mi-am dat seama că îmi doream foarte mult să studiez acest instrument în continuare.

Atunci părinții m-au dat în grija unei doamne profesoare. Dânsa mi-a spus că vom putea începe cursurile, atunci când voi avea un instrument acasă. În următoarele trei luni am strâns bani, astfel că de Crăciun, mi-am cumpărat o orgă. Așteptam cu nerăbdare sfârșitul școlii pentru că urma să mă duc la prima mea audiție.

Cu numai o săptămână înainte de recital m-am îmbolnăvit foarte grav și a trebuit să mă internez. Plângeam încontinuu când mă gândeam că nu o să mă prezint la audiție, deși doamna doctor și părinții mei îmi spuneau că dacă o să am această stare mă voi vindeca mai greu.

Cu o zi înainte de audiție m-am externat. Când am ajuns acasă am văzut o pianină performantă. Am exersat până noaptea târziu ca să recuperez. Ziua de audiție a fost de neuitat. Cu multe emoții, dar sigură pe mine, am susținut recitalul fără nici o greșală. Am fost aplaudată iar doamna profesoară mi-a apreciat efortul și m-a lăudat.

A fost cea mai frumoasă zi din viața mea și atunci mi-am dat seama că pasiunea învinge orice obstacol!

De Olteanu Clara, clasa a V-a C

Singură cu marea

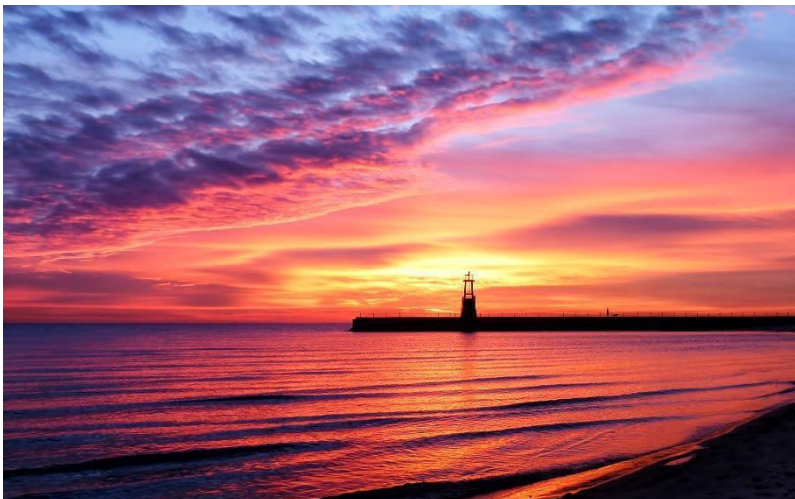
Înaintea ochiilor mei se destăinuie un război: lupta pentru supremația în peisajul de vis între pământ și apă. Sfera de foc cerească se afundă temătoare în apele adânci și misterioase ale întinderii infinite de apă. Reflexiile aurii și roșii străbat marea, în căutarea viselor pierdute în imensitatea acesteia. Norii rozalii se plimbă alene pe cerul senin, bucurându-se de farmecul peisajului ce invadează privirile tracătorilor.

Valurile jucăușe mângâie blând nisipul auriu, șoptindu-i acestuia povești din depărtări. În timp ce mă plimb pe plaja fermecătoare, abSORBITĂ de peisajul ireal, observ cum las în urmă mărturii ce îmi trădează trecerea. Realizez, încetul cu încetul, cum noi oamenii lăsăm în viețile celorlalți urme, ce poate vor fi șterse, dar au fost acolo iar nimeni și nimic nu le va mai putea ascunde prezența. Iau de pe nisipul fierbinte o scoică impunătoare, atât prin culoare cât și prin dimensiune. Ducând-o la ureche, aud valurile lovindu-se de stânci. E tardiv să încerc să mai caut explicații, dar conștientizez că tot acest peisaj este într-o armonie perfectă. Pescărușii albi străbat grăbiți orizontul, strigându-și dorul pentru mare. Nu se pot îndepărta de ea, asemeni unui copil neajutorat ce vede sprijin în mama sa. Sunt prizonieri... prizonieri în paradis.

Oamenii trec grăbiți pe stradă. Nu observă frumusețea acelor culori ce se scurg ușor peste mare. Se gândesc la ce vor face mâine, la ce se mai întâmplă acasă, la orice... Privesc nedumeriți o fată ce pictează tabloul naturii pe o pânză. Se întreabă de ce acea copilă varsă creativitate atunci și acolo, în fața unei hârtii. Răspunsul e simplu: fata iubește... iubește natura și culoarea.

La iarnă, marea va deveni un patinoar de cristal, lăsând în urma celor ce au admirat-o doar dor și amintiri. Însă nimic nu e veșnic... marea își va recăpăta valurile înspumate și va auzi din nou strigătele pescărușilor. Soarele își va afunda iar strălucirea în apele ei, iar luna își va croi drum pentru a răsări printre talazurile jucășe.

Deși anii trec neconținut, iar oamenii sunt niște simpli pasageri, marea va fi acolo să încante și să le fie muză artiștilor fie prin intermediul culorilor, fie prin cel al cuvintelor.

Sinceritatea

Sinceritatea. Oare ce este? Un sentiment? Un joc? O vorbă? Mereu m-am întrebat pe ce se bazează sau de ce toți așteptăm sinceritate? De ce este așa importantă pentru noi?

Într-o zi am cunoscut-o. Prietena mea ce a reușit să îmi răspundă la toate întrebările. Prin mici discuții, fapte concrete și corecte sau vorbe spuse la întâmplare, am învățat cât de prețioasă este sinceritatea într-o prietenie. De-a lungul anilor am aflat că o relație cu o persoană nu poate exista fără respectul ce este vital sincerității. De când suntem

prietene am aflat multe despre noi și că trebuie să ne apreciem și să ne ajutăm reciproc. Totuși, au existat și excepții, momente în care nu am mai respectat aceste reguli doar pentru a ne proteja, știind că adevărul nu ne va ajuta. Franchețea este foarte delicată și în funcție de ce alegem să facem și să spunem, putem răni sau bucura pe cineva. La modul cel mai simplu, sinceritatea ar putea fi numită o corelație dintre vorbe și fapte. Fără ajutorul reciproc și cunoașterea sentimentelor celuilalt, sinceritatea este ambiguă.

Am aflat că sinceritatea este baza relațiilor cu ceilalți, o însumare de fapte și vorbe ce îl ajută pe celălalt, este lumina acțiunilor noastre, ceva ce ne unește și ne numește unici. Adevărul este veșnic și inalterabil, înseamnă iubire, modestie, înțelepciune, încredere, curaj, libertate, cunoaștere, bunătate, discernământ. A fi sincer reprezintă să fii tu însuși, adevărul trebuie să te reprezinte și să nu încerci să pari altceva. Un om sincer conștientizează că nu este nevoie să pară mai bun decât este, ci să muncească,

ajungând unde vrea pe propriile merite. El recunoaște că nu este perfect și este onest cu privire la personalitatea lui. Îți poți citi toate sentimentele și îi poți observa starea de spirit, fiind permanent deschis și corect. Minciuna este, în principal, unul dintre lucrurile ce ne deranjează cel mai mult și de care cu toții ne ferim. Neonestitatea duce la pierderea încrederii, la pierderea relațiilor și la dezamăgirea celuilalt. Sinceritatea trebuie să fie prezentă oriunde ne ducem, pretutindeni oamnei să fie sinceri, onești, corecți, doar așa putem fi o comunitate unită, ce nu

ravnește la ceva nedrept și încearcă să-l ajute pe celălalt, iar apoi va fi deasemenea răsplătit. Așadar, noi trebuie să fim sinceri și respectuoși, doar așa putem stabili relații strânse cu cei din jur. Sinceritatea este ilustrarea curajului deplin și respectul purtat nu doar celuilalt, dar și nouă.

Gheorghe Mădălina
Clasa a VIII-a B

Copilăria

Cu toții știm că aceasta este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Copilăria este perioada plină de veselie, de fericire și mai ales de jocuri foarte distractive, care ne fac să râdem și să zâmbim mereu.

Atunci când auzim cuvântul “copilărie”, pe fața noastră apare un zâmbet minunat care exprimă bucurie, veselie, fericire și mai ales dorul de a ne distra jucându-ne de dimineața până seara cu prietenii noștri. Copilăria nu este o simplă etapă a vieții, ci este o etapă în care noi creștem, învățăm ce e bine și ce e rău și în care descoperim lumea așa cum este ea.

Pentru mine, copilăria este cea mai veselă și minunată perioadă, deoarece atunci ne formăm foarte multe amintiri pe care, cu siguranță nu le vom putea uita niciodată și legăm foarte multe prietenii care sigur vor dura o viață întreagă. Copilăria este cea mai frumoasă, cu bune și cu rele, și noi trebuie să ne bucurăm de ea orice ar fi.

Bineînțeles, copilăria este perioada în care ne jucăm și facem foarte multe activități pentru a înțelege totul mai bine și pentru a putea să ne descurcăm singuri atunci când vom mai crește.

În concluzie, copilăria este o etapă unică în viața tuturor și trebuie să avem grijă să ne facem copilăria cât mai frumoasă, deoarece o singură dată suntem copii.

Vasile Ioana Emilia

Clasa a VI-a A

Lumea viselor

Era una din serile calde de vară. Era vacanță, era minunat!

După o zi petrecută cu verișoara mea Maria, în ograda bunicii mele, a sosit seara tihnită. M-am așezat în patul pregătit de Buni, în odaia cu miros de levănțică și ca de obicei mi-am luat în mână cartea preferată.

Nici nu am sesizat trecerea în minunatul tărâm al basmelor. Aici este locul meu de joacă, o lume minunată, unde tronează fericirea și bunătatea.

Merg des în lumea aceasta plină de aventură și mistere. Timpul s-a oprit în loc. Liniștea absolută mă cuprinde și îmi șoptește tainic o poveste.

- Nu-ți fie teamă, vino cu mine și îți voi arăta împărăția pădurii, mi-a spus Alba – ca – Zăpada .

Am continuat drumul în tăcere până în adâncul pădurii care freamătă sub adierea ușoară a vântului. Am poposit un moment la marginea lacului de cristale, pe care se răsfață nuferi de aur. Razele jucăușe ale soarelui mângâie frunzișul des.

Deodată își fac apariția Aurora , Bell și Cenușăreasa. Împreună am adunat flori multicolore și parfumate, am împletit coșulețe, am rememorat amintiri. Parcă ne știam de o veșnicie. La

capătul cărării înguste, așezat pe o stâncă împădurită, pe tărâmul fanteziei, își face apariția un castel impunător. Aici își au locul toate personajele, iar poveștile prind formă. Aici totul e magic, iar visele se transformă în realitate. Mi-am dorit să nu mai plec niciodată de acolo. Însă e prea târziu.

Ușa realității se deschide, iar eu trebuie să plec din lumea viselor, cu promisiunea că mă voi întoarce

CE ESTE TEXTUL MULTIMODAL?

Textul multimodal este:

O teorie a comunicării, ce descrie practicile de comunicare, în ceea ce privește lingvistica, fonetica, spațiul și resursele vizuale. Modalitatea de utilizare a mai multor moduri mass-media, pentru a crea un singur artefact.

Un mod care contribuie la crearea unor diferite situații sau oportunități pentru creșterea receptării unui public despre o idee sau un concept. Totul depinde de prezentarea unor imagini și de conținutul informațiilor, care împreună creează un sens. Acesta este rezultatul trecerii de la textul izolat, o sursă primară de comunicare, la imagini, fiind utilizate mai frecvent în era digitală.

Modalitatea de utilizare a două sau a mai multor sisteme semiotice. În total, există 5 sisteme semiotice ce ajută la crearea textelor multimodale:

1. lingvistica ce cuprinde aspecte ca vocabularul, structuri generice, ramuri ale gramaticii sau cuvinte scrise;
2. văzul ce cuprinde culoarea, vectori, punctul de vedere și imagini mișcătoare;
3. auzul ce cuprinde aspecte ca volumul, ritmul muzicii și efectele sonore;
4. gestul ce cuprinde aspecte ca mișcarea, viteza, mișcările corpului și expresiile feței;
5. spațiul ce cuprinde aspecte ca direcția, orientarea, poziția obiectului și organizarea acestuia în spațiu.

Textul multimodal se regăsește în:

Benzi desenate: sunt cărți care fac apel la cuvinte scrise și la elemente vizuale, ce atrag atenția cititorului. O bandă desenată reprezintă un mijloc de comunicare pe cale grafică, alcătuită cu ajutorul imaginilor și, adeseori, a cuvintelor, în scopul de a ilustra un fir narativ. Aceasta este, în special, destinată copiilor de toate vârstele.

Pagini web: articole online, ce fac apel la elemente vizuale și la elemente auditive, dar și la imagini mișcătoare și cuvinte ce le poți auzi. O pagină web este o resursă aflată în spațiul web din internet și având hiperlegături pentru navigarea simplă de la o pagină sau secțiune de pagină la alta.

Spectacole vii: în care spectatorii sunt atrași de gesturile oamenilor de pe scenă, de muzică, de spațiul în care se desfășoară, dar și de elementele principale ce compun spectacolul.

Textul multimodal reprezintă trecerea la o nouă lume, cea digitală. Textul multimodal se regăsește și în: povești digitale, cărți animate digitale și pagini web.

de textul multimodal și de locurile în care se găsește, oamenii se informau din: filme, documentare și din emisiunile de la televizor.

De asemenea, și reclamele prezentate la televizor sunt niște texte multimodale ce te atrag prin culorile prezentate și prin muzica folosită pentru reclamă și ritmul acesteia:

Această imagine reprezintă o reclamă ce accentuează gustul sucului și plăcerea pe care consumatorul o are în momentul degustării. Culoarea de pe fundal, roz închis, este o culoare plăcută ce te atrage spre produs. Cuvantul "NOU" din colțul paginii, este încadrat într-un cerc galben ce amplifică faptul că producătorul are un produs nou ce promite consumatorului gustul bun al piersicilor și al caiselor. Prin faptul că pe reclamă ne este prezentată și conținutul produsului, acest lucru ne arată calitatea sucului. Omul prezentat stând pe o felie de piersică și o felie de caisă, își arată plăcerea din momentul degustării sucului. Totodată producătorul

ne arată că produsul este ediție specială, fiind un mix de fructe ce

te face să simți o plăcere în momentul simțirii gustului. Diferențele dintre mărimea omului și cel a sucului ne arată impactul produsului în momentul degustării. Prin vestimentația persoanei putem vedea faptul că este un om modern ce se bucură de gusturi noi și

ce te îndeamnă să gusti noul suc. Consumatorul poartă o pereche de ochelari pe care este prezentă imaginea piersicilor și a caiselor, amplificând gustul bun al fructelor.

Această imagine promovează sucul prin faptul că fructele își iau vitaminele și gustul din produs. "Fructele iubesc Granini" prezintă prietenia și ajutorul oferit de suc fructelor. Se stabilește o strânsă relație care permite

consumatorului să creeze o sinonimie între cele două obiecte. Culoarea portocaliu, regăsită în culoarea fructelor și a sucului, captează atenția privitorului către obiectul prezentat, portocaliul fiind o culoare liniștită. Prin culoarea

sucului și prin cuvintele aflate sub fructe, "Conținut de fruct: 100%", producătorul ne prezintă gustul bun al sucului și faptul că sucul este unul natural ce merită gustat, promițându-se un gust bun, plin de vitamine, fructele bucurându-se de acest gust.

Școala Gimnazială " Nicolae Iorga"

Vasile Alexandra

Clasa a 8-a B

CUPRINS

Invitație la .....creație

Anotimpuri:

- 1.Primăvara
- 2.Vara
- 3.Toamna
- 4.Iarna

Science Fiction

- 1.Carte vs film
- 2.Mirini

Compuneri Libere:

- 1.Căsuța din stejar
- 2.Cetatea conștiințelor
- 3.Drum Lung
- 4.Cea mai frumoasă zi din viața mea
- 5.Singură cu marea
- 6.Sinceritatea
- 7.Copilarie 8.Lumea Viselor

Creații literare:

- 1.Rebus Literar
- 2.Ce este textul multimodal ?

Colectivul de redacție

Responsabili: Knippelberg Roseti Robert; Constantin Matei Catalin; Membrii redacției: Zanfir Diana

Rotaru Andrei

Olteanu Clara

Suciu Ioana

Gheorghe Mădălina

Oprescu Vlăduț